

"মৰমৰ সন্তানসকল – শান্তিধাম হৈছে পবিত্ৰ আত্মাসকলৰ ঘৰ, সেই ঘৰলৈ যাবলৈ হ'লে সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ হোৱা"

প্ৰশ্ন: পিতাই সকলো সন্তানক কোনটো গেৰাণ্টী (প্ৰতিশ্ৰুতি) দিয়ে?

উত্তৰ: মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে যদি মোক স্মৰণ কৰা তেন্তে মই গেৰাণ্টী (প্ৰতিশ্ৰুতি) দিছো যে শান্তি ভোগ নকৰাকৈয়ে তোমালোক মোৰ ঘৰলৈ যাব পাৰিব। তোমালোকে এজন পিতাৰ প্ৰতি অন্তৰৰ স্নেহ ৰাখা, এই পুৰণি সৃষ্টিক দেখিও নাচাবা, এই সৃষ্টিত থাকি পবিত্ৰ হৈ দেখুওৱা, তেতিয়া বাবাই তোমালোকক বিশ্বৰ বাদশ্বাহী নিশ্চয় দিব।

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলক পিতাই সুখি আছে, এইটোতো সন্তানসকলে জানে যে পিতা আহিছে সন্তানসকলক নিজৰ ঘৰলৈ লৈ যাবৰ কাৰণে, এতিয়া ঘৰলৈ যোৱাৰ ইচ্ছা হয়নে? সেয়া হৈছে সকলো আত্মাৰে ঘৰ। ইয়াত সকলো জীৱ আত্মাৰ ঘৰ এখন নহয়। এইটোতো বুজি পাইছা যে পিতাৰ আগমন হৈছে। নিমন্ত্ৰণ দি পিতাক মাতিছা। আমাক ঘৰ অৰ্থাৎ শান্তিধামলৈ লৈ যাওঁক। এতিয়া পিতাই কয় - নিজৰ অন্তৰক সোধা - হে আত্মাসকল, তোমালোক পতিতসকল কেনেকৈ যাব পাৰিব? পবিত্ৰতো নিশ্চয় হ'ব লাগিব। এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগিব অন্য বেলেগ কথাতো একো নকয়। ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে ইমান সময় পুৰুষাৰ্থ কৰিলা, কিহৰ কাৰণে? মুক্তিৰ কাৰণে। গতিকে এতিয়া পিতাই সুধিছে - ঘৰলৈ যোৱাৰ কথা ভাবিছানে? সন্তানসকলে কয় - বাবা ইয়াৰ কাৰণেইতো ইমান ভক্তি কৰিলো। এইটোও জানা যে যিমানবিলাক জীৱ আত্মা আছে, সকলোকে লৈ যাব লাগিব। কিন্তু পবিত্ৰ হৈ ঘৰলৈ যাব লাগিব আকৌ পবিত্ৰ আত্মাসকলহে পোন-প্ৰথমে আহে। অপবিত্ৰ আত্মাসকলতো ঘৰত থাকিব নোৱাৰে। এতিয়া যি কোটি-কোটি আত্মা আছে, সকলোৱে ঘৰলৈ নিশ্চয় যাব লাগিব। সেই ঘৰখনক শান্তিধাম বা বানপ্ৰস্থ বুলি কোৱা হয়। আমি আত্মাসকল পবিত্ৰ হৈ পবিত্ৰ শান্তিধামলৈ যাব লাগে। বচ। কিমান সহজ কথা। সেয়া হৈছে আত্মাসকলৰ পাৱন শান্তিধাম। সেয়া হৈছে জীৱ আত্মাসকলৰ পাৱন সুখধাম। এয়া হৈছে জীৱ আত্মাসকলৰ পতিত দুখধাম। ইয়াত মূৰ্ছিত হোৱাৰ কথাই নাই। শান্তিধাম য'ত সকলো পবিত্ৰ আত্মাই নিবাস কৰে সেয়া হৈছে আত্মাসকলৰ পবিত্ৰ সৃষ্টি ৱাইচলেচ (নিৰ্বিকাৰী), ইনক'ৰ্প'ৰেল (নিৰাকাৰী) বিশ্ব। এই পুৰণি সৃষ্টি হৈছে সকলো জীৱ আত্মাৰ। সকলো পতিত। এতিয়া পিতা আহিছে আত্মাসকলক পবিত্ৰ কৰি, পবিত্ৰ সৃষ্টি শান্তিধামলৈ লৈ যাবলৈ। পিছত যিসকলে ৰাজযোগ শিকে তেওঁলোকহে পবিত্ৰ সুখধামলৈ আহিব। এয়াতো বহুত সহজ, ইয়াত কোনো কথাৰ চিন্তা কৰিব নালাগে। বুদ্ধিৰে বুজিব লাগে। আমাৰ আত্মাসকলৰ পিতাৰ আগমন হৈছে, আমাক পাৱন শান্তিধামলৈ লৈ যাবৰ কাৰণে। তালৈ যোৱাৰ ৰাস্তা যি আমি পাহৰি গৈছিলোঁ, সেয়া এতিয়া পিতাই দেখুৱাই দিছে। কল্প-কল্পই মই এনেকৈয়ে আহি কওঁ - হে সন্তানসকল, মোক শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। সকলোৰে সংগতি দাতা এজনে সংগুৰু। তেৱেঁই আহি সন্তানসকলক বাৰ্তা অথবা শ্ৰীমত দিয়ে যে সন্তানসকল, এতিয়া তোমালোকে কি কৰিব লাগে? আধাকল্প তোমালোকে ভক্তি কৰিলা, দুখত থাকিলা। খৰচ কৰি-কৰি কঙাল হৈ পৰিলা। আত্মাও সতোপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধান হৈ পৰিল। বচ, এই অলপ কথাই বুজিবলগীয়া। এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে নে নালাগে? লাগে বাবা, নিশ্চয় যাব লাগে। সেয়া আমাৰ মিঠা শান্তিৰ ঘৰ। এয়াও বুজি পোৱা যে যথার্থতে এতিয়া আমি পতিত সেই কাৰণে যাব নোৱাৰোঁ। এতিয়া পিতাই কয় মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হৈ যাব। কল্প-কল্পই এয়াই পেগাম (বাৰ্তা) দিওঁ। নিজকে আত্মা বুলি বুজা, এই দেহ শেষ হৈ যাব। বাকী আত্মাসকল উভতি যাব লাগিব। সেইখনক কোৱা হয় নিৰাকাৰী সৃষ্টি। সকলো নিৰাকাৰী আত্মা তাত থাকে। সেইখন হৈছে আত্মাসকলৰ ঘৰ। নিৰাকাৰ পিতাও তাত থাকে। পিতা আহে সকলোতকৈ শেষত কিয়নো পুনৰ সকলোকে উভতাই লৈ যাব লাগিব। এটাও পতিত আত্মা নাথাকে, ইয়াত কোনো মূৰ্ছিত হ'বলগীয়া বা কষ্টৰ কথা নাই। গায়নো কৰে - হে পতিত-পাৱন আহি আমাক পাৱন কৰি লগত লৈ যাওঁক। সকলোৰে পিতা নহয় জানো। পিছত যেতিয়া আমি নতুন সৃষ্টিত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিম তেতিয়া বহুত কম লোক হ'ব। বাকী ইমান কোটি আত্মা ক'ত গৈ থাকিব? এয়াও জানা যে সত্যযুগত কম সংখ্যক জীৱ আত্মা আছিল, সবু বৃক্ষ আছিল পিছত বৃদ্ধি পালে। বৃক্ষত অনেক ধৰ্মৰ ভিন্নতা আছে। তাকেই কল্প বৃক্ষ বুলি কোৱা হয়। কিবা যদি বুজি নোপোৱা তেন্তে সুধিব পাৰা। কোনোৱে কয় - বাবা, আমি কল্পৰ আয়ু 5 হাজাৰ বছৰ বুলি কেনেকৈ মানিম? হেৰ', পিতাইতো সত্যই শুনায়। চক্ৰৰ হিচাপো শুনাইছে।

এই কল্পৰ সংগমতহে পিতা আহি দৈৱী ৰাজধানী স্থাপনা কৰে, যি এতিয়া নাই। সত্যযুগত আকৌ এখনেই দৈৱী ৰাজধানী হ'ব। এই সময়ত তোমালোকক ৰচিয়তা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান শুনায়। পিতাই কয় - মই কল্প-কল্পই, কল্পৰ সংগম যুগত

আহোঁ। নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা কৰোঁ। পুৰণি সৃষ্টি শেষ হৈ যাব। ড্ৰামা প্লেন অনুসৰি, নতুনৰ পৰা পুৰণি, পুৰণিৰ পৰা নতুন হয়। ইয়াৰ পুৰা 4 ভাগো আছে যাক স্বস্তিকা বুলিও কয় কিন্তু একোৱেই বুজি নাপায়। ভক্তি মাৰ্গততো যেন পুতলাৰ খেল খেলি থাকে। অসংখ্য চিত্ৰ আছে, দীপাৱলীত বিশেষ দোকান খোলে, অনেক চিত্ৰ আছে। এতিয়া তোমালোকে বুজি গ'লা যে এজন হৈছে শিৱবাবা আৰু আমি সন্তানসকল। পিছত ইয়ালৈ আহিলেতো লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য, পিছত ৰাম-সীতাৰ ৰাজ্য, তাৰ পিছত অন্য-অন্য ধৰ্ম আহে, যাৰ লগত তোমালোক সন্তানসকলৰ সংযোগেই নাই। তেওঁলোক নিজৰ-নিজৰ সময়ত আহে পিছত সকলোৱে উভতি যাব লাগিব। তোমালোক সন্তানসকলো এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে। এই গোটেই সৃষ্টি বিনাশ হ'ব। এতিয়া ইয়াত কি থাকিব। এই সৃষ্টিৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণেই নাথাকে। অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব লাগে এজন প্ৰেমিকৰ প্ৰতি, তেওঁ কয় - মোৰ এজনৰ প্ৰতিয়ে অন্তৰৰ স্নেহ ৰাখা তেতিয়া তোমালোক পবিত্ৰ হৈ যাব। এতিয়া বহুত গ'ল অলপ মানহে আছে, সময় বাগৰি গৈ থাকে। যোগত যদি নাথাকে তেন্তে অন্তিমত তেওঁলোকে বহুত পশ্চাতাপ কৰিব, শাস্তি ভোগ কৰিব, পদো ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। এয়াও তোমালোকে এতিয়া গম পাব লাগে যে নিজৰ ঘৰ এৰি অহা আমাৰ কিমান সময় হ'ল। ঘৰলৈ যাবৰ কাৰণেই মগজ খটুৱাই থাকে। পিতাকো ঘৰতেই পাব। সত্যযুগততো নোপোৱা। মুক্তিধামলৈ যাবৰ কাৰণে মনুষ্যই কিমান কষ্ট কৰে। তাক কোৱা হয় ভক্তি মাৰ্গ। এতিয়া ড্ৰামা অনুসৰি ভক্তি মাৰ্গ শেষ হ'ব। এতিয়া মই তোমালোকক ঘৰলৈ লৈ যাবৰ কাৰণে আহিছোঁ। নিশ্চয় লৈ যাম। যিমান যিয়ে পবিত্ৰ হ'ব সিমান উচ্চ পদ পাব। ইয়াত বিবুদ্ধিত হোৱাৰ কথাই নাই। পিতাই কয় - সন্তানসকল, তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা, মই গেৰাণ্টী (প্ৰতিশ্ৰুতি) দিছো তোমালোকে শাস্তি ভোগ নকৰাকৈ ঘৰলৈ গুছি যাব। স্মৃতিৰ দ্বাৰাহে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। যদি স্মৰণ নকৰা তেন্তে শাস্তি খাব লাগিব, পদো ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত মই এয়াই আহি বুজাওঁ। মই অনেক বাৰ আহিছোঁ তোমালোকক পুনৰাই লৈ যাবৰ কাৰণে। তোমালোক সন্তানসকলেহে হৰা-জিকাৰ ভূমিকা পালন কৰা, পিছত মই আহোঁ লৈ যাবলৈ। এয়া হৈছে পতিত সৃষ্টি, সেই কাৰণে গায়ো হে পতিত-পাৱন আইক, আমি বিকাৰী পতিত, আহি নিৰ্বিকাৰী পাৱন কৰি তোলাক। এয়া হৈছে বিকাৰী সৃষ্টি। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী হ'ব লাগে। যি সকল পিছত আহে তেওঁলোকে শাস্তি খাই যায় সেয়েহে আকৌ আহেও এনেকুৱা সৃষ্টিত য'ত দুটা কলা কম হৈ যায়। তাক সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ বুলি কোৱা নহয় সেই কাৰণে এতিয়া পুৰুষাৰ্থো সম্পূৰ্ণ ৰূপে কৰিব লাগে। পদ যাতে কম হৈ নাযায়। যদিও ৰাৱণ ৰাজ্য নাথাকে কিন্তু পদটো ক্ৰম অনুসৰিহে হয় নহয় জানো। আত্মাত খাদ পৰে গতিকে তেতিয়া আত্মাই শৰীৰো এনেকুৱাই পাব। আত্মা গ'ল্ডেন এজেড (স্বৰ্ণম যুগৰ) পৰা চিলভাৰ এজেড (ৰূপালী যুগৰ) হৈ পৰে। ৰূপৰ খাদ আত্মাত পৰে তেতিয়া দিনে-প্ৰতিদিনে বেছিকৈ ছিঃ-ছিঃ ময়লাযুক্ত খাদ পৰি যায়। পিতাই বহুত ভাল ৰীতিৰে বুজায়। কোনোৱে বুজি নোপোৱা যদি হাত উঠোৱা। যিয়ে 84 জন্মৰ চক্ৰ লগাইছে, তেওঁকহে বুজাম। পিতাই কয় - এওঁৰ 84 জন্মৰ অন্তিম জন্মত মই আহি প্ৰৱেশ কৰোঁ। এওঁৰেই পুনৰ প্ৰথম নম্বৰত আহিব লাগিব। যি প্ৰথমত আছিল, তেওঁৰেই অন্তিমত আছে। তেওঁৰেই প্ৰথম নম্বৰত যাব লাগে, যি বহুত জন্মৰ অন্তত পতিত হৈ গৈছে, মই পতিত-পাৱন তেওঁৰেই শৰীৰত আহোঁ, তেওঁক পবিত্ৰ কৰোঁ। কিমান স্পষ্টকৈ বুজাও।

পিতাই কয় মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ পাপ ভস্ম হ'ব। গীতাৰ জ্ঞানটো তোমালোকে বহুত শুনিলো আৰু শুনাইছো কিন্তু তাৰ দ্বাৰাও তোমালোকে সংগতি পাব নোৱাৰিলো। বহুত সন্ধ্যাসীয়েও তোমালোকক মিঠা-মিঠা মাতেৰে শাস্ত্ৰ শুনালে, যি শব্দ শুনি ডাঙৰ-ডাঙৰ মানুহ গৈ একত্ৰিত হয়। সেয়া কাণৰ ৰস নহয় জানো। ভক্তি মাৰ্গ হৈছেই কাণৰ ৰস। ইয়াততো আত্মাই পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। ভক্তি মাৰ্গ এতিয়া পূৰ্ণ হ'ল। পিতাই কয় - মই তোমালোক সন্তানসকলক জ্ঞান দিবলৈ আহিছোঁ, যিটো কোনেও নাজানে। ময়েই জ্ঞানৰ সাগৰ হওঁ। জ্ঞান বুলি কোৱা হয় ন'লেজক। তোমালোকক সকলোবোৰ পঢ়ায়। 84 চক্ৰৰ বিষয়েও বুজায়, তোমালোকৰ সকলো জ্ঞান আছে। স্মৃতিধামৰ পৰা সূক্ষ্মধাম পাৰহৈ (ক্ৰম কৰি) পিছত মূলধামলৈ যোৱা। পোন-প্ৰথমে হৈছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজবংশ। তাত বিকাৰী সন্তান নাথাকে। ৰাৱণ ৰাজ্যই নাই। যোগ বলেৰেই সকলোবোৰ হয়, তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হয় - এতিয়া শিশু হৈ গৰ্ভ মহললৈ যাব লাগিব। আনন্দিত হৈ যায়। ইয়াততো মনুষ্যই কিমান কন্দা-কটা, চিঞৰ-বাখৰ কৰে। ইয়াততো গৰ্ভ জেললৈ যায় নহয় জানো। তাত কন্দা-কটাৰ কোনো কথা নাই। শৰীৰতো নিশ্চয় সলনি হ'ব। যেনেকৈ সাপৰ উদাহৰণ, ইয়াত মূৰ্ছিত হোৱাৰ কোনো কথা নাই। বেছিকৈ সুধিবলৈ একোৱেই নাই। একেবাৰে পবিত্ৰ হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থত লাগি যাব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰাত অসুবিধা হয় নেকি বাবু! পিতাৰ সন্মুখত বহি আছা নহয় জানো। মই তোমালোকৰ পিতা তোমালোকক সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁ। তোমালোক এই এটা অন্তিম জন্ম স্মৃতিত থাকিব নোৱাৰানে! ইয়াত ভালদৰে বুজিও পায় পিছত ঘৰলৈ গৈ স্ত্ৰী আদিৰ চেহেৰা দেখিলে তেতিয়া মায়াই খাই পেলায়। পিতাই কয় কাৰো প্ৰতিয়েই মমত্ব নাৰাখিব। সেয়াতো সকলো শেষ হৈ যাবই। স্মৰণটো এজন পিতাকহে কৰিব লাগে। চলোঁতে-ফুৰোঁতে পিতা আৰু নিজৰ ৰাজধানীক স্মৰণ কৰা। দৈৱী গুণো ধাৰণা কৰিব লাগে। সত্যযুগত এই লেতেৰা বস্তু মাংস আদি নাথাকিব। পিতাই কয় বিকাৰকো ত্যাগ কৰা। মই

তোমালোকক বিশ্বৰ বাদস্বাহী দিওঁ, কিমান আমদানি হয়। তেন্তে কিয়নো পবিত্ৰ হৈ নাথাকিম। কেৱল এটা জন্ম পবিত্ৰ হৈ থাকিলে কিমান ডাঙৰ আমদানি হৈ যায়। যদিও একেলগে থাকা, জ্ঞান তৰোৱাল যাতে মাজত থাকে। পবিত্ৰ হৈ দেখুওৱা তেতিয়া সকলোতকৈ উচ্চ পদ পাবা কাৰণ বাল ব্ৰহ্মচাৰী হৈ গ'লা। আকৌ জ্ঞানো লাগিব। অন্যকো নিজৰ সমান কৰি তুলিব লাগে। সন্ত্যাসীসকলক দেখুৱাব লাগে যে কেনেকৈ আমি একেলগে থাকিও পবিত্ৰ হৈ থাকোঁ। তেতিয়া বুজিব যে এওঁলোকৰতো বহুত শক্তি আছে। পিতাই কয় - এই এটা জন্ম পবিত্ৰ হৈ থাকিলে 21 জন্ম তোমালোকে বিশ্বৰ মালিক হ'বা। কিমান ডাঙৰ পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত হয় তেন্তে কিয়নো বাৰু পবিত্ৰ হৈ নেদেখুৱাওঁ। অলপ সময়হে বাকী আছে। প্ৰভাৱ বিস্তাৰো হৈ থাকিব, বাতৰি কাকততো ওলাব। ৰিহাচলতো (আখৰা) দেখিছাই নহয় জানো। এটা এটম্ ব'মৰ দ্বাৰা কি অৱস্থা হৈ গ'ল। এতিয়ালৈকে হস্পিতালত পৰি আছে। এতিয়াতো এনেকুৱা ব'ম আদি তৈয়াৰ কৰে যে কোনো ধৰণৰ কষ্ট নহয়, তৎক্ষণাত শেষ। আৰু এই ৰিহাচল (আখৰা)হৈ পিছত ফাইনেল (চুড়ান্ত) হ'ব। চাব তৎক্ষণাত মৃত্যু হৈছে নে নাই? পিছত আৰু যুক্তি (উপায়) উলিয়াব। হস্পিতাল আদি নাথাকিব। কোনে বহি সেৱা কৰিব। খুৱাবলৈ কোনো ব্ৰাহ্মণ আদি নাথাকিব। ব'ম এৰিলে আৰু শেষ। ভূমিকম্পত সকলো থহি যাব। সময় নালাগিব। ইয়াত বহুত মনুষ্য আছে। সত্যযুগত বহুত কম হ'ব। গতিকে ইমানবোৰ কেনেকৈ বিনাশ হ'ব! আগলৈ গৈ দেখিবা, তাত আৰম্ভণিতে 9 লাখ হ'ব।

ফকীৰো (নিঃকিন) তোমালোকেই, চাহাবো (প্ৰভু) তোমালোকৰ মৰমৰ। এতিয়া সকলোকে এৰি নিজকে আত্মা বুলি বুজি ল'লা, এনেকুৱা ফকীৰ পিতাৰ মৰমৰ হয়। সত্যযুগত বহুত সৰু বৃক্ষ হ'ব। কথাটো বহুত বুজায়। যি সকল ভাওৰীয়া আছে, সকলো আত্মাই অবিনাশী হয়, নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে। কল্প-কল্পই তোমালোকেই আহি পিতাৰ বিদ্যার্থী হৈ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰা। এইটো জানা যে বাবাই আমাক পবিত্ৰ কৰি লগত লৈ যাব। বাবাও ড্ৰামা অনুসৰি বাধ্য, সকলোকে পুনৰাই নিশ্চয় লৈ যাব সেয়েহে নামেই হৈছে পাণ্ডৱ সেনা। তোমালোক পাণ্ডৱসকলে কি কৰি আছা? তোমালোকে পিতাৰ পৰা ৰাজ্য-ভাগ্য লৈ আছা, হুবহু পূৰ্বৰ কল্প সদৃশ। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতাৰ স্নেহী হ'বৰ কাৰণে সম্পূৰ্ণ ফকীৰ হ'ব লাগে। দেহকো পাহৰি নিজক আত্মা বুলি ভবা মানেই ফকীৰ হোৱা। পিতাৰ পৰা ডাঙৰ উপহাৰ ল'বৰ কাৰণে সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ হৈ দেখুৱাব লাগে।

(2) পুনৰাই ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে সেয়েহে পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব নালাগে। এজন প্ৰেমিকৰ সৈতেই অন্তৰৰ স্নেহ ৰাখিব লাগে। পিতা আৰু ৰাজধানীক স্মৰণ কৰিব লাগে।

বৰদান: নিজৰ শক্তিশালী স্থিতিত স্থিত হৈ মনৰ দ্বাৰা সেৱা কৰোঁতা এক নম্বৰৰ সেৱাধাৰী হোৱা যদি কোনোবাই বাণীৰ সেৱাৰ সুযোগ নাপায় তেতিয়াও মনৰ সেৱাৰ সুযোগ সকলো সময়ত আছেই। শক্তিশালী আৰু সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ সেৱা হৈছে মনৰ দ্বাৰা সেৱা। বাণীৰ সেৱা সহজ কিন্তু মনৰ দ্বাৰা সেৱাৰ কাৰণে প্ৰথমে নিজক শক্তিশালী কৰি তুলিবলগীয়া হয়। বাণীৰ সেৱাতো স্থিতি তল-ওপৰ হ'লেও কৰি ল'বা কিন্তু মনৰ দ্বাৰা সেৱা এনেকৈ হ'ব নোৱাৰে। যিয়ে নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিৰ দ্বাৰা সেৱা কৰে তেওঁৱেই এক নম্বৰৰ সেৱাধাৰী সম্পূৰ্ণ নম্বৰ ল'ব পাৰে।

স্লোগান: লৌকিক কাৰ্য কৰিও অলৌকিকতাৰ অনুভৱ কৰাটোৱেই সমৰ্পিত হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!